

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Slovenskim pisateljem!

Upravni odbor „Narodne Tiskarne“ razpisuje **dvoje daril**: prvo za **štiri**, drugo za **dva cekina** za najboljše **podlistke** za „Slovenski Narod“. Podlistek mora vsaj toli obsežen biti, da se tiska v treh številkah „Slovenskega Naroda“. Pisatelj si lahko izbere vsakojako gradivo, tudi povestno ali novelistično. Znan slovenski pisatelj bode na našo prošnjo razsojeval, kateri podlistek ima dobiti prvo, kateri drugo darilo. Za neobdaruwane, a v „Slovenskem Narodu“ tiskane podlistke plačala se bode pisateljem primerna nagrada.

Gg. pisatelji naj pošljejo svoje spise do **konca marca t. l.** brez podpisa upravnemu odboru, svoje ime pa naj prilože v zapечатnem zavitku.

V Ljubljani 24. febr. 1884.

Upravni odbor „Narodne Tiskarne“.

„Kmetijski domovi“.

I.

×. Ko bi tisti učeni in neučeni možje, kateri izdelujejo zakone, po preteku več desetletij premišljevali o učinku vseh teh zakonov, kateri so se jim o svojem času gotovo koristni zdeli, dostikrat bi se ustrašili zagledavši ne samo neuspešnost, temveč teh zakonov očitno škodo državi in človeški družbi. Zlasti kedar se človeštvo z elementarno silo poprime kake nove ideje, zgodi se navadno, da navdušeni predboritelji te ideje prezirajo tačasne faktične razmere, ker si maso ljudstva mislijo plemenitejšo, marljivejšo in saj svojo korist bolj spoznavajočo, nego je v resnici.

Najhuje vsled takega teoretičnega zakonodajstva sta trpela obrtni in kmetijski stan. Pri obeh odpravile so se stare omejitve in odprla se je obrtnikom po tako zvani obrtni svobodi neomejena konkurenca kmetiskemu stanu pa po odpravi celokupnosti kmetij in starega dednega prava se je dovolilo slobodno razkosavati zemljišča. Oboje se je zgo-

dilo v svobodomiselnem duhu in gotovo z najboljšim namenom, a oboje na veliko kvar obrtnemu in kmetiskemu stanu. Oba stana sta čim dalje tem huje propadala in množila proletarijat. Liberalni teoretikarji so videli silni propad, pa ker noben človek rad ne priznava, da se je zmotil, so tudi oni dolžili vse drugo, da je krivo žalostnemu položaju, le ne svojih zakonov. Priti je morala druga večina v zborih, katera zdaj skuša popraviti, kar se je tekom let nepremišljenega zla ustvarjalo. Že se je omejila obrtna sloboda. Za kmetijski stan se je sicer že kaj malega storilo, pa glavno delo še le pričakujemo, in to je, da se zapreči razkosavanje zemljišč in da se namesto rimskega stavi kmetiskemu stanu ugajajoče dedno pravo, kakeršno je bilo v mnogih deželah še pred letom 1868.

Ko so od cesarice Marije Terezije in cesarja Josipa kmetje bili robstva oproščeni in le še do tlake in desetine zavezani, postali so lastniki svojih kmetij, pa ob enem je bilo s patentom z dne 3. aprila 1787 ukazano, da se zemljišče, katero je tačas bilo v katastrofi h kmetiji zapisano, od njega ne sme odtrgati in razdeliti. Cela vrsta poznejih dvorskih dekretov je to določbo potrdilo, in ko je leta 1811 bilo razglašeno občno državljansko pravo, ostalo je po 761. §. zastran kmetij in dednega prava na kmetih vse pri starem. Kmetije se tedaj neso smele razkosavati, in kdor je hotel tako parcelo odprodati, imel je dosti opraviti, predno se mu je dovolilo.

Tako je bilo še do leta 1868 na Štajerskem, Koroškem, Tirolskem in sploh v vseh deželah, katerih si neso bili Francozi leta 1809. prisvojili, kajti v poslednjih deželah, na Kranjskem, Primorskem, v Dalmaciji je francoska vlada razveljavila avstrijske zakone in upeljala code Napoleon, po katerem so tudi za kmete in njihova posestva veljale splošne določbe. Dovoljeno je tedaj bilo, prodavati od kmetij, kolikor se je vsacemu zljubilo, in ker so vsi dediči imeli jednako pravico do dedščine, si lastnik, ki je prevzel kmetijo, tudi ni mogel drugače pomagati, kakor da je sodedičem prepuščal kako parcelo, ali da se je zadolžil. Oboje se je zgodilo v obilnej meri in se še zgodi in nasledek

je razkosavanje mnogih starih kmetij in neskončni dolgovi.

Na Štajerskem, Koroškem itd. pa je do leta 1868 v veljavi ostal patent od 29. oktobra 1790, po katerem se nikdar ne smejo razkosati ustanovna ali tako zvana hišna zemljišča, katera pripadajo jedne kmetiji (die zu einem Bauerngute gehörigen Stift- oder sogenannten Hausgründe). Tudi nikdo ne bo smel posedati ob jednom dveh ustanovljenih kmetij (zwei gestiftete Bauerngüter). Kmetije na Štajerskem in Koroškem se tedaj do leta 1868. neso smele razkosati in zato tudi še dan danes tam ni tako razcepljenje gruntov, kakor na Kranjskem, kjer se že skozi 70 let smejo prosto trgati in po parcelah razprodajati.

Še le ministerstvo Herbst-Giskra je vrata na stečaj odprlo razkosanju kmetij, kjer do tačas še ni bilo dovoljeno. Po židovsko-liberalnih nazorih je zemlja ravno tak predmet za kupčevanje, kakor kos platna ali sukna. Kdor je slučajni lastnik zemlje, sme ž njo početi, kar hoče, jo razdeliti na drobne kose, jo dobro ali slabo obdelavati in še celo devastirati, kakor kako drugo lastnino. Ni nam treba dokazati, da so to krivi nazori in da ima lastnik zemlje vso drugo odgovornost proti človeški družbi, kakor lastnik katere koli druge stvari. In če je kje drugod treba omejiti svobodo, mora se to storiti gledé zemlje, od katere pridelkov zavisi obstanek vsega človeštva.

Taki pomisleki se ve da neso rojili po glavi justičnemu ministru Herbstu, ko je leta 1868 kakor dodatek k temeljnim državnim zakonom predložil državnemu zboru zakonski načrt, s katerim so se odpravile omejitve v §. 761. občnega državlanskega zakonika izrečene.

In ta imenitni zakon, kateri je milijonu kmetiskih rodbin odmaknil njihovo naravno in zdravo podlago, ter jih izročil, neki liberalni teoriji na ljubo, nevarnemu poskusu in negotovi bodočnosti, bil je zboru predložen brez vsake motivacije in minister Herbst, ko ga je izročil, našel ni več, ko dvajset besedij, priporočivši ga zbornici. „Zakon, je dejal, je le posledica družnih svobodnih naprav in bo gotovo na materijeino korist kmetiskemu stanu in sploh

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

VII. Poglavje.

Aleksandrova sloboda.

(Dalje.)

V samostanu svete Trojice se je Serebrjani izpovedal in prejel sveto obhajilo. To so storili tudi hlapci njegovi. Arhimandrit blagoslavljal je Nikito Romanoviča, ko se je poslavljajal od njega, kakor bi ta šel v gotovo smrt. Kake tri vrste od slobode stala je pri cestnej zagraji vojna straža, ki je ustavila vsakega prišleca, vprašaje ga: „Kdo je on, ki gre v nevoljo (sužnost)? S tem nazvanjem zamenjal je narod besedo: sloboda, ki je prešnje čase pomenjala svobodo. Serebrjani in njegovi spremljevalci bili so tudi natančno izprašani, zakaj da so prišli. Potem je poveljnik velel pustiti jih dalje, in štirje opričniki seli so na konje, da izpremijo potnike. Kmalu so se od daleč pokazale pobarvane kuplje, in prelepe, pozlačene strehe carskega dvorca. Poslušajte, kaj pripoveduje naš zgodovinar o tem dvorci, po inozemskih Ivanovih sovrstnikih.

„V tem neizrečeno lepem stanovanji posvečeval

je Ivan večji del svojega časa cerkovnej službi, da bi z neprestano delanostjo pomiril svojo dušo. Hotel je izpremeniti dvorec v samostan, svoje ljubince pa v menihe: odbral je iz opričnikov 300 najhudobnejših, imenoval jih je za brate, sebe pa za opata, kneza Afanasija Vjazemskega postavil je za samostanskega vratarja, Maljuto Skuratova za paraklisjarha; dal jim je meniške kapice in halje, pod katerimi so nosili bogate, z zlatom obšite kaftane, obrobjene s soboljevo kožo, sestavil je za nje samostanska pravila, in držal jih je tudi sam. Tako le opisujejo to Ivanovo samostansko življenje: Ob štirih zjutraj šel je s carjevičem in Maljuto v zvonik klicat k jutranji molitvi, bratje so hiteli v cerkev, kdor ni prišel, kaznovali so ga z osem dnevnim zaporom. Jutranja božja služba trajala je do šestih zjutraj. Car je pel, čital in molil tako goreče, da so ostala mu na čelu vselej znamenja krepkih do tal globokih poklonov. Ob osmih so se zbrali k maši, a ob desetih useli so se k bratskemu obedu vsi razen Ivana, kateri je stoječ glasno čital zveličevalne vaje. V tem so se bratje do sitega najeli; ostanke obeda nesli so iz dvorca na prostor za uboge. Opat, to je car, obedoval je pozneje, po obedu pogovarjal se je s svojimi ljubljenci o božjih zakonih in dremal, ali je pa šel mučit kakega nesrečnika v ječo. Kakor se je

videlo, veselil ga je tak strašen prizor; kajti vračal se je z zadovoljnejšim obrazom in govoril je veseljši, kakor sicer. Ob osmih šli so k večernicam; ob desetih odšel je Ivan v svojo spalnico, kjer so mu trije slepci pripovedovali pravljice, poslušajoč jih, je on kmalo zaspal, pa ne za dolgo; kajti kmalo po polnoči je ustal in dan se je zopet pričel z molitvijo. Včasih so mu v cerkvi poročali o državnih zadevah; včasih je mej službo božjo izdajal najstrašnejše ukaze. Njegovo jednoobrazno življenje pretrgali so semtrtja tako imenovani obhodi; obiskoval je samostane, bližnje in daljne, ogledoval trdnjave na meji, lovil divje zveri po gozdih in stepah, ljubil je posebno gonjo na medvede; v tem se je neprestano pečal z državnimi zadevami: kajti zemski bojarji, ki so bili po imenu državni pooblaščenici, neso smeli rešiti ničesar brez njegove volje!“

Prišedši v svobodo, videl je Serebrjani, da je carjev dvorec ali samostan oddaljen od drugih poslopij z globokim rovom in visokim nasipom. Težko je popisati krasoto in raznovrstnost tega prebivališča. Nobeno okno ni bilo podobno drugemu, dva stolpa nesta imela iste oblike in barve. Mnogo kupelj venčalo je to zidanje. Zlato, srebro in cvetlični lonci, pokrivali so kakor ribje luske dvorec od vrha do tal. Ko ga je solnce obsejalo, nesi

zemljiškim lastnikom.“ Odsek se ni dolgo mudil s posvetovanjem in še toliko se ni trudil, da bi zakon bil predložen s posebnim tiskanim poročilom. Vsprejel ga je nespremenjenega, zbornica pa je pritrdila, ne da bi se le jeden poslanec bil oglašil v debati.

Dne 27. junija 1868 bil je sankcioniran in razglašen osodepolni zakon, kateri se kratko in lapidarno glasi: „Naredbe v §. 761 občnega državlanskega zakonika navedene, v političnih zakonih zapopadene, katere se tičejo podedovanja kmetij itd., stopijo iz veljave. Isto tako je odpravljena omejitev razkosanja kmetij.“

Ker so se natančneje določbe prepuščale deželni zborom, požurila sta se štajerski in koruški, da sta še tisto leto dognala jednake deželne zakone. Za Štajersko je bil zakon 24. septembra 1868 sankcioniran in kmalu so se pokazali slabi nasledki. Ne le da so mnogi kmetje začeli prodavati parcele od svojih gruntov, prikazala se je kmalu cela vrsta ljudij oderuškega značaja, ki so pri dražbah kupovali grunte, včasih prav pod nič, in jih potem na drobne kose razbili in z velikim dobičkom prodavali. In tako se je uničilo na tisoče kmetij in kdo zna, koliko nesrečnih kmetijskih rodbin brezusmiljeno sunilo mej proletarijat.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. februarja.

Prihodnja seja **gospodske zbornice** bode v petek dopoldne ob 11. uri. Na dnevaem redu so sedeče stvari: 1. poročilo, o došlem gradivu; 2. prvo branje zakona o amortizaciji stavbenih in vzdrževalnih stroškov za tržaško pristanišče; 3. prvo branje o spremeni člena 13. zakona s 23. julija 1871, kateri določuje novi red mer in utežev; 4. drugo branje o sporazumljenji Avstro-Ogerske s Švico zaradi dovolitve ubožnih pravice; 6. drugo branje zakona o oproščanju od pristojbina, ustavov in darov za naučne, dobrodelne in človekoljubne namene po povodu rojstva Nje cesarske visokosti prevzvišene nadvojvodinje Elizabete; 7. volitev jednega verifikatorja; 8. Poročilo finančne komisije o peticiji Bozenskega magistrata za premeno novega zakona o hišnem davku z ozirom na škodo, ki jih je naredila voda na Tirolskem. — Izjemne naredbe še neso na dnevnem redu, ker še poročevalec ni izdelal dotičnega, jako obširnega poročila.

„Politik“ pravi, da so **Čehi** obogateli Nemce za jedno besedo „Theaterzug“ namreč. Te besede prej ni bilo, upeljala se je še-le, ko se je odprlo narodno češko gledališče v Pragi. Od vseh krajev češkega kraljestva, tudi iz onih, v katerih po trditvi nemških listov bivajo samo Nemci, pa tudi iz Moravske in Šlezije prihajajo posebni gledališčni vlaki z na tisoče potniki v Prago. To je dovolj jasen dokaz, da prebivalstvo teh dežel čuti neko skupnost, da je tedaj češke državno pravo globoko ukorenjeno v njem, kajti vse teši proti Pragi, središču in glavnemu mestu Češke.

Hrvatska obrtna zbornica poslala bode spomenico vsem hrvatskim državnim poslancem, da naj glasujejo proti obrtni noveli, ker ta ne sili obrtnikov snovati zadrug in ne zahteva dokaza, da se je dotičnik, ki hoče začeti kako rokodelstvo, res tega rokodelstva učil.

Tudi na **Ogerskem** se začena gibanje mej delalci in malimi obrtniki. Nedavno bil je v

požunu dobro obiskani shod obrtnikov. Več govornikov kritikovalo je obstoječi obrtnijski zakon in načrt novega obrtnijskega zakona. Shod je sklenil resolucijo, da se v novi obrtnijski zakon vzprejme določba, ki sili obrtnike osnovati posebne zadruge in zahteva dokaz zmožnosti. V Budimpešti se je pa podala deputacija delavcev k predsedniku zbornice poslancev Péchy-ju s prošnjo, da bi se pri obravnavi novega obrtnijskega zakona v zbornici gledala tudi na interese delavcev. Péchy je vzprejel prošnjo in omenil, da vlada hoče tako dolgo čakati z obravnavo načrta obrtnijskega zakona, da bodo izjavili interesovani krogi svoje želje, da se bo na nje oziralo, kolikor je moč.

Vnanje države.

Nek Berolinski list je izvedel iz Dunaja, da zblizanje mej **Rusijo** in **Nemčijo** ne napravljaja nikakih skrbi Dunajskim diplomatom, kajti to zblizanje se je zgodilo v soglasji z Dunajsko vlado. Nemška vlada se ni za korak oddaljila od Avstrije, in to rusko preblizanje je še le utrdilo avstro-nemško zvezo. Razmere mej Dunajem in Berlinom so najboljše.

Srbska skupščina snide se neki še le meseca aprila, ker poprej ne bodo predloge zakonov dovršene. — Namesto Garaščinina, ki je postal ministerski predsednik, se govori, da pride Mijatović ali pa Bogičević za poslanika na Dunaj. Naučni minister se bode pa še le imenoval, ko se snide skupščina.

Komisija, ki pod predsedstvom generala Ignatjeva preiskuje razmere v **ruskih** stepnih in turkistanskih gubernijah je neki zasledila nič manj nego 100 milijonov primankjeja v poslednjih 14 letih. Ako je to le deloma res, je že skrajna potreba, da se kako omeji neomejeno gospodarstvo ruskih činovnikov. — Cesar Viljem pozdravil je v uniformi Kaluškega polka v hotelu ruskega poslanstva rusko deputacijo, ki je prišla pod vodstvom velikega kneza Mihaela. Cesar in cesarica sta potem vzprejela v navzočnosti generalnih in pobočnih adjutantov ruske goste. Veliki knez obiskal je cesarjeviča naslednika in potem vzprejel njega pohod.

V **francoske** kamori se nadaljuje posvetovanje o novem šolskem zakonu. Poslednjo saboto bil je na vrsti član, ki določuje, kako dolgo še smejo ostati šole v duhovenskih rokah. Oisek je predlagal, da štiri leta, temu se je pa ustavil naučni minister Fallieres in izjavil, da to ne more biti, ker se mora prej preskrbeti zadostno število posvetnih učiteljev. Sedaj poučuje še 20 000 redovnikov in redovnic. V 4 departimentih še ni moških in v 34 pa še ni ženskih učiteljišč. Ko bi se tedaj vzprejel odsekov predlog, bi v petih letih bilo mnogo šol brez učiteljev. Ta član se je tedaj zavrnil na odsek, da ga predela. — Če se čete še neso začele pomikati proti Bac Ninhu, pa se kmalo začno. Kmalu se pričakuje napad. — Nek republikanski poslanec bode v zbornici interpeloval ministra vnanjih zadev o položaji v Sudanu. — V nedeljo se je v Parizu in v departimentih obhajala revolucija 1848 l. V znanih prostorih na Lac Saint-Fargeau v Bellevillu sešli so se radikalni poslanci in pozudigovali dela svojih prednikov ter pili na odrešenje proletarijata. Občinstvo se je tega shoda kaj slabo udeležilo. Iz tega se da sklepati, da Francozje treznejši postajajo, in se za prazne fraze in kričanja več dosti ne menijo.

V **angleške** spodnji zbornici odgovoril je Hartington na neko vprašanje Northcotovo, da je admiral Hewett pritrdil, da je pal Torkar. Sicer pa to ne daje nobenega povoda, da bi se gibanje čet proti Trinktatu ustavilo. Generalu Grahamu se je sicer zaukazalo, da naj nekoliko omeji svoje operacije, vendar se mu je pustila popolna svoboda, kako ravnati v gotovih eventuelnih slučajih. Glavni

smoter mu pa mora biti, da zagotovi varnost Suakima, ki je baje v nevarnosti. — Turški častniki onih nubijskih polkov, ki odpovedujejo pokorščino, uložili so prošnjo, da jih odpuste iz službe. — Oni egiptovski batalijoni v Kajiri, katerim zapovedujejo angleški častniki, dobili so povelje, podati se v Assuan. — General Graham je predvčeraj odrinil proti El-Tebu, ki leži na polu pota v Trinktatu, kjer je neki sovražnik zbran. Bakerjevo trdnjavo, katero so nedavno vzeli ustajniki, zaseli so zopet Angleži. Angleška kolona sestoji iz črne garde, Gordonovih gorcev, irskega in britanskega pešterstva ter 19. huzarskega polka. Jutri se pričakuje bitva. Sovražnik je jako boja željen, kakor je čuti; vsako jutro molí se v Osmanovem taboru, da bi Bog poslal še več nejevernikov, da jih pokoljejo. Iz Kartuma odhajajo egiptovske čete, poprej so pa uničile vse zaloge, listne požgale in topove zabile. V Aleksandriji delajo se priprave za preskrbljenje okupacijske armade, ki se bode pomnožila.

Dopisi.

Iz Trsta 27. februarja. Spomenica, katero je sklenilo politično društvo „Edinost“ v zadnjem seji o železničnih progah v Istri, slove:

Visoka zbornica!

Slavni deželni zbor isterski je sklenol v svojem seji dne 27. avgusta 1883, naj se cesarskeji vladi predloži spomenica o zgradbi železnične črte, ki bi vezala istrsko državno železnico Divača-Pulj z ono St. Peter na Reko. Iz relativnega predlaganja in pogajanja se pa vidi, da se prvič želi takova zvezna črta, s katero bi se južne železnice postaja Matulje-Opatija zvezala v Lupoglavi z državno železnico Divača-Pulj, in sicer v to bi se moral napraviti predor pod Učko goro (Monte Maggiore). Mej tem ko politično društvo „Edinost“ to stvar najgorkeje podpira, da se uvede bolja zveza mej mesti Pulj-Reka, zajedno si ono v svojo dolžnost šteje in to v državnem kakor tudi v interesu isterskega naroda svoj glas povzdignoti proti nameravaneji zvezi Matulje-Lupoglav, in priporočati druge črte, večje prednosti in ki bolje ugajajo svrham.

Železnična zveza, ki bi vezala zapadno Istro z svojimi zapadno-zahodnimi deli, v vseh slučajih je to jedna nepogojnih potreb. Visoka planota Učka-Šiva-Planik dela dnevno občilo mej obema deloma istrske pokrajine skoraj nemogoče. Vzhodnja Istra naravno dokaj zaostaja za zahodnimi deli, ker ti imajo na svojo korist istrsko državno črto skozi vso njeno dolgost, mej tem, ko od nje nemajo nijedne koristi sodnijski okraji Podgrad, Volosko, Lošinj, Čres, Krk, Labinj in dober del sodnijskega okraja pazinskega.

K temu bi bilo še omembe vredno, da se je do sedaj povsod zanemarljiva vzhodnja Istra z njeno romantično Opatijo Učke gore (Monte Maggiore) v znožju katere se nahaja zdravilni kraj Opatija.

Zapadno in vzhodno Istro s železnično črto zvezati, pravi se zajedno Pulj k Reki po najkrajšji črti dokaj približati, z drugimi besedami, pravi se, avstrijsko vojno lukso s Hrvatsko in Ogersko v najugodnejšo zvezo spraviti, da se more ko potreba nastane, na razpolago imeti vojaštva, provijanta in vsakovrstnega materijala.

Trije glavni momenti bi bili pri vprašanji

mogel od daleč uginiti, ali je to grm velikanskih cvetic, ali pa velika gruča feniksov, ki so razprostrli svoje ognjene perute.

Ne daleč od dvorca stala je tiskarnica s k njej spadajočo črkolivnico, s stanovanjem za stavce in posebnimi prostori za inozemske mojstre, katere je poklical Ivan iz Anglije in Nemčije. Dalje so se vrstili brezštevilni prostori, v katerih so bivali oskrbniki, hišine, zakladovalci, kuharji, peki, pesarji, sokolarji in drugi dvorni ljudje in bila spravljena vsakovrstna priprava.

Ne baš z majhnim bogastvom bliščale so se slobodske cerkve. Slavna cerkev Matere božje bila je zunaj vsa pokrita s svetlimi barvami; na slednji opeki svetil se je križ, in videlo se je, kakor bi bila vsa cerkev zavita v zlato mrežo.

Očarovalen pogled pregnal je za jedno trenotje črne misli, katere neso vso pot zapustile Serebrjanega. Pa kmalu je neprijeten prizor opomnil kneza na njegov položaj. Jahali so mimo vešal, ki so stale druge poleg družih. Ta vešala, pobarvana s črno barvo, bila so trdno in trajno narejena; ne za jeden dan, ne za jedno leto, a za več let.

Tudi najpogumnejši človek ne more ostati ravnodušen pri misli, da ga čaka kmalu smrt, ne slavna smrt mej rožljanjem mečev, a sramotna smrt

po rabeljeveji roki. Videlo se je, da Serebrjani grede mimo kazenskega mesta, ni mogel zatreti notranjega nemira in ta nemir se je jasno izražal na njegovem obrazu: spremljevalci pogledali so kneza in posmehnili se.

— To so naše gugalnice, bojar, — rekel je jeden iz njih, kazoč na vešala, — vidi se, da so ti jako všeč, ker ne odmakneš od njih očij.

Mihejič, jahajoč zadaj, ni rekel ničesa, samo zažvižgal je in prikimal z glavo.

Prijahavši do nasipa, privezali so hitro konje h kolom, v katere so bili nalašč zato zabiti obročki. Prišli so na ogromno dvorišče napolneno z berači, ki so molili, peli psalme in kazali svoje gnjusne rane. Carski hišnik delil jim je v Ivanovem imenu jedila in darove v denarjih. Po dvorišču sprehajalo se je nekaj opričnikov, nekateri so pa sedeli in igrali šah ali kocke. Drugi so stali v kolobarji in metali svajko, ter smejali se tistemu, ki je zgubil, ko je moral izdirati globoko v zemljo zasajeni kol, kateremu se pravi „redka“. Obleka opričnikov bila je goropadno nasprotje z beraškimi cunjami: carski telesni stražniki bliščali so se v zlatu, na glavah imeli so baržunaste ali suknene kape, obšite z biserji in dragocenimi kamni, bili so živ kinč čarobnega dvorca, in so sestavljali z njim jedno celoto.

Nek opričnik je posebno obrnil na se pozornost Serebrjanega. To bil je mlad človek kakih dvajset let, nenavadne lepote, pa z neprijetnim in kovarnim izrazom na obrazu. Oblečen je bil dragocenejši kakor drugi, nosil je proti občnej navadi dolge lase, brade ni imel in v obnašanji kazal je neko žensko brezskrbnost. Tovariši so se proti njemu tudi prav čudno vedli. Govorili so z njim kakor bi bil njim jednak in neso mu skazovali nikakega posebnega spoštovanja, ko pa je prišel h kakemu kolobarju, se je na mah razkropil in sedeči na klopeh so se mu umaknili. Videlo se je, da so se ga ogibali, morda so se ga bali. Zagledavši Serebrjanega in Mihejiča, ozrl se je na nja z ošabnim pogledom in pozval je k sebi spremljevalce, najbrž je hotel zvedeti imena prišedših. Potem je z očmi pokazal na Serebrjanega, zasmejal se in pošepetal tovarišem nekaj na uho. Ti so se tudi zasmejali in razšli se. On je pa šel na stopnice, oprl se na držaj in upiral je oči v Serebrjanega. Pri tej priči navstal je mej berači strašen nemir. Gosta tolpa zagnala se je naravnost v kneza in malo je manjkalo, da ga ni podrla. Berači so kričeli bežali iz dvorca; strah se je bral na njih obrazih. Knez se je začudil, pa kmalu je videl, kaj je bilo vzrok občnega strahu. Ogromen medved zasledoval je hitro berače. V jednom tre-

nameravane železnične zveze, da bi se ne smeli pustiti iz očesa.

1. Strategična važnost, 2. trgovinski in kulturni pomen za Istro samo, 3. skrajšanje dosedanje črte Trst-St. Peter-Reka, in konečno približanje teh pomorskih luk.

Pri pretresanju slučaja, da tržaški deželni zbor se ni kaj posebno pobrinol za sklep v začetku navedeni, in da mesti Trst in Reka ne potrebuje druge boljše železnične zveze, kajti po zgradbi črte Hrpolje-Trst dospe se prav lahko v poldrugej uri iz Trsta na Reko, koji mesti ciljati tudi za protivno trgovinsko politiko, društvo „Edinost“ mora v skupnem interesu Istre le druga dva glavna momenta podpreti, namreč: 1. Strategično važnost in 2. kulturni pomen zvezne železnice z državno železnico Divača-Pulj in črto St. Peter-Reka.

Zveza v Lupoglavi (na črti Divača-Pulj) z Matulje-Opatijo (na črti St. Peter-Reka) je le po črti najkrajša; kajti ako bi se hotelo za gotovo krajšo črto imeti, moralo bi se pod Učko goro (Monte Maggiore) drugi predor Montcenis napraviti, kar pa bi bilo gotovo preveč zahtevati.

Racionalne črte, ki se tu v poštev morejo jemati, so: I. Jedna črta, ki bi držala iz železnične postaje Jurdani (na črti St. Peter-Reka), dalje mej Zvonečami in Brgudom skoz Žejane in Mune na Materijo in od tu na postajo Hrpolje (na državnej črti Divača-Pulj).

Ta črta bi se kaj lahko dala izpeljati, ker tu svet ne dela nijedne težkoče, zemlja bi bila izvanredno dober kup, črta jako kratka, luki Puljska in Tržaška z ono na Reki pa pomenljivo bolje zjedineni.

Strategično bi bila ta črta nedvomno gotovješa, in če se Trnovica (kraj v kastavski občini) v Rečinem dolu z dobro cesto zjedini v Kastvu, oziroma s postajo Jurdani, tako eventualno vojaštvu ne bi trebalo iti na Reko, ono more naravnost z Bakarske postaje (na črti Karlovec Reka) čez Rečino in Kastvo v treh urah priti na postajo Jurdani. Uprav to cesto (ki, kakor je bilo omenjeno, morala bi se napraviti), je v letu 1814 uporabil grof Nugent, prišedši iz Hrvice, za svoje vojaške operacije proti Francozom v Istri. Še večji ekonomični pomen, ne da bi zgubila imenovanih prednosti, imela bi II. črta na vzhodnji obali Istre, pri kateri pa bi se zveza Trsta v Reko morala izpustiti.

Ta črta bi povsem stala na zemlji testranske državne polovice. Ona bi namreč vzbajala od črte St. Peter-Reka na Reško mejo, naravno luko v Preluki, potem mestece Volosko in zdravilni kraj Opatija tikala nad Lovranom, Moščenicami in Bršcem in južno Sisolsko podnožje obdajala in luke Plominj in Rabac dosegla in potem naj bi se opredelila zveza mej Žrnjem in Vodnjanom z državno črto Divača-Pulj.

Izjemoma le v raškem dolu, drugod nikoder ne bi se prišlo do tehničnih težkoč.

Od luke v Rabcu pod mestom Labinj, poleg katerega se nabijajo premogovniki, more se v jednej uri priti v mesto Čres, na jednako imenovanem otoku, kar se da izvršiti z redno parobrodarsko zvezo. Z jednako črto bi se zvezala vsa vzhodnja

Istra z otoci v Kvarneru in središčem Istre, in Pulj z Reko bi bil postavljen v najkrajše obdobje.

Na tej črti stojé najlepši kraji vzhodnje Istre z klimatičnim zdravilnim krajem Opatija; ta črta bi se rentirala z jako močnim prometom.

Strategično bi ta ne bila toli nevarna, kakor na zahodnji obali Istre, kajti morska ožina v Kvarneru smatrati se more kot zaprto morje, kjer v poštev jemaje vojno luko Pulj in mnoge otoke, sovražna flota bi mogla pripluti do Rabca le po velikih težkočah.

Visoka zbornica naj sklene:

Naj se ta peticija izroči v pretres z eventualnimi drugimi o tem predmetu c. kr. visokej vladi pri obravnavanju o zgradbi zvezne železnice mej vzhodnjo Istro in Puljem, oziroma državne železnice Divača-Pulj.

Iz Krškega okraja 27. februarja. [Izv. dop.] Kar sme dolenska stran po vsej pravici od pribodnjega zasedanja deželnega zbora pričakovati, je to, da dežela kmetijsko šolo na Dolenskem ustanovi. Pri nas se za gotovo nadejamo, da o ustanovitvi ne bo mej deželnimi poslanci nobenega pomisleka. Težavno se utegne rešiti pa to vprašanje: kje in kakošna kmetijska šola naj se ustanovi? Ni dolgo se temu, ko je dopisnik iz Novega mesta priporočal za svoj kraj osnivanje srednje kmetijske šole. To je čisto naravno, da se vsak domoljub za svoj kraj poteguje in zanj kolikor mogoče veliko pridobiti hoče. Deželni zbor pa ne bode mogel pred očmi imeti samo lokalne želje, marveč se ozirati na splošni interes skupne dolenske strani, pa tudi na celo deželo, ki ne sme preveč čutiti ustanovitve jednega samega zavoda. Razen Novega mesta sta primerna kraja za kmetijsko šolo na Dolenskem tudi Krško in Metlika, kjer je podnebje za vino- in sadjerejo posebno ugodno, in kjer si ljudstvo kmetijske šole tako želi, kakor Novomeščani. Novomeški dopisnik je želel celo srednjo kmetijsko šolo, Krčani in Metličani bi bili gotovo zadovoljni že z nižjo kmetijsko šolo, prav za prav samo s sadje- in vinorejsko šolo. Srednje kmetijske šole ne kaže nikakor ne na Dolenskem ustanoviti; tak zavod bi deželo preveč stal, pa bi tudi učencev nikoli dosta ne imel. Pomisliti je namreč treba, da se morajo v srednje kmetijske šole vsprejemati le tisti učenci, kateri so nižje razrede srednjih šol dovršili. Kje bi na Kranjskem dobili vsako leto vsaj kacic 10 tucih učencev?!

Dozdeva se mi, da utegne deželni zbor v zadevi kmetijske šole teh le mislij biti: Za dolensko stran je na vsak način treba sadje- in vinorejske šole. Ker je pa Slapška šola neprenehoma slabo obiskovana, treba se je varovati pri ustanovitvi jednega zavoda na Dolenskem prevelikih stroškov; kajti tudi pri drugi jednaki šoli utegnejo biti jednake nepovoljne prikazni. Vsaj je znano, da dolenski kmet ni posebno ukazeljen in ne zelo unet za napredek. Ako bode deželni zbor imel take in jednake nazore, potem bi svetoval, naj se osnuje za poskus vino- in sadjerejske šole v Krškem, kjer bode jako malo stala. V ondotnem šolskem poslopji, ki je lastnina celega okraja, je še dosti prostora za tako šolo, v njem so primerni pro-

stori za kletarstvo, ima pa tudi šolski vrt precejšnjega obsega. Deželi ne bi bilo treba drugega, kakor nastaviti jednega samega kmetijskega učitelja, (za pomožne predmete so že drugi učitelji tu), vzeti v najem vinograd, dati nekaj štípendij za učence in preskrbeti nekaj učil za kmetijstvo in kletarstvo. Ako se ne bi pa šola v Krškem obnesla, lahko jo čez nekaj let prestavi v Novo mesto ali v Metliko. Napačno pa tudi ne bi bilo, ako se deželni zbor že koj v principu izreče za ambulantno kmetijsko šolo na Dolenskem.

Iz Krškega 27. februarja. [Izv. dopis.] Predpustni čas je bilo pri nas veliko zabav: bralno društvo je bilo priredilo 3 plesne veselice, pri katerih so se družabniki v obče prav dobro zabavali. Pri drugej veselici je bilo tudi duševnega veselja obilo, kajti vrli naši pevci zapeli so nam nekaj novih komadov in ponovili nekaj družih pesnij, s katerimi so se še vsikdar občinstvu prikupili. Hvala jim! Poslednja zabava v bralnem društvu (23. febr.), namreč plesni venček z maskarado, je bila krasna. Imeli smo izvrstno godbo iz slatinskih toplic, g. Kurent nam je našo dvoranico pustnemu večeru primerno kaj okusno ozaljšal, in došle maske bile so elegantne in nekatere tudi izvirne. Plesna zabava, mej katero so bili tudi pevci predpustnico zapeli, trajala je do jutra. — Dne 16. februarja je imela tudi „mestna garda“ ples. Letos je vabila tudi v slovenskem jeziku, kar do zdaj še nikoli ni storila.

Krško mesto zapustil je sedanjí občinski tajnik g. D. Kurent ter se preseli na jednako službovanje v Sevnico. Gospod Kurent si je za naše mesto pridobil velike zasluge. Narodnjak skozi in skozi, je pospeševal in urejeval tukajšnjo požarno stražo, sodeloval kot odbornik, igravec in dekoratér pri našem bralnem društvu, tako da bode zelo pogrešali njegov odhod, čeravno narodnim Sevnčanom privoščimo vrlo sposobno moč. Tolaži nas pa to, da smo v osebi g. Ferfilje dobili zopet odločno narodnega tajnika z bistro glavico. V postu bi kazalo storiti kaj resnega. V družalnem delovanju bi priporočal, da bi se tukajšnja kmetijska podružnica oživela, in to na ta način, da bi častiti gospod predsednik sklical občni zbor, ki naj bi potrebno ukrenil. Ker smo pa to željo že večkrat brez uspeha izraževali, zato bi prosili glavni odbor kmetijske družbe, zlasti novega tajnika, naj bi on nekako naložil predsednikom podružnic, kateri že leta in leta neso sklicali ni jednega zbora, da morajo to storiti; sicer naj bi pa sam glavni odbor v tem kaj ukrenil, ako taki opomini ostanejo brez uspeha.

Govori se, da se naša državna poslanca (gospoda Pfeifer in grof Margheri) trudita, da bi dobili boljše poštno zvezo mej Krškim in Novim mestom, da bi namreč pošta dvakrat na dan hodila mej omenjenima mestoma. Dobro! Treba bi bilo! V ta namen sta se bila baje oglasila pri kupčijem ministru, kar smo s priznanjem slišali. Trkati in trkati nam je treba neprenehoma.

Iz Črnomlja na pustni dan. [Izv. dop.] Dosti so se že možaki trudili za dolensko železnico. Vse je bilo do sedaj brezuspešno in blagi dr. Toman umrl je prej, nego je zamogel videti sad svojega

notji spraznil se je dvor, in knez ostal je sam pred medvedom. Misel na beg mu še prišla ni v glavo. Serebrjani je že mnogokrat sam šel na medvede. Ta lov bila je njegova zabava. Ustavil se je, pa to trenutje, ko je medved stiskajoč ušesa k tilniku, prišel k njemu in skušal zgrabiti ga s čapami, posegel je po sablji. Pa sablje ni imel! Pozabil je bil, da jo je oddal opričnikom, predno je stopil v slobodo. Mladi opričnik, kateri je gledal raz stopnice, se je zahototal:

— Dobro, ljubi moj, — rekel je, — le segaj po sablji!

Prvi udar medvedove čape zvalil je kneza na tla, drugi bil bi mu razbil črepinjo, a knez ni dobil drugega udarca, pa čutil je, da ga je obil curek vroče krvi.

— Ustani, bojar! — rekel mu je nekdo, podavši mu roko.

Knez je ustal in zagledal je sedemnajstletnega opričnika, katerega prej ni bil zapazil, z okrvljeno sabljo v roki. Medved ležal je z razbito glavo in mahajoč s čapami pri njegovih nogah.

Opričnik, kakor se je videlo, se ni ponašal s svojo zmago. Njegov krotek obraz izraževal je globoko žalost. Ko se je prepričal, da medved ni ubil kneza, hotel je oditi, ne čakajoč zahvale.

— Dobri mladenec! — rekel mu je Serebrjani, — povej mi svoje ime, da bodem vedel za koga moliti.

— Kaj bode tebi moje ime, bojar, — odgovoril je opričnik. Jaz ne maram zanj, najrajši bi ga nikdar ne slišal.

Knez se je čudil takemu čudnemu odgovoru, pa rešitelj je že bil odšel.

— Kaj, gospod Nikita Romanovič, — rekel je Mihejič, brisajoč s kaftanom kri knezu — še jaz sem se nalezal strahu! Kričal sem že medvedu: gu, gu! da bi spustil tebe in spravil se na mene, kar mu ta mladenič, Bog mu daj zdravje, razkolje črepinjo. A vse to je naredil ta golobradec z gorečimi očmi, ki je gledal raz stopnice. Da bi ga vrag! Oh, kam smo prišli, — pristavil je Mihejič šepetajoč, — ali je že kdo kaj takega slišal: da bi na carskem dvoru spuščali medvede z verige?

Mihejičeva opomba bila je prav umestna, pa sloboda je imela svoje običaje, nič se ni godilo v njej po navadnem redu.

Car je ljubil zverinski boj. Nekaj medvedov so vedno krmili v železnih kletkah za gonjo. Dostikrat so car in njegovi tovariši spuščali medvede iz kletk, da so pobijali ljudi, oni so se pa razveseljevali s tem. Če je medved koga pobabil, nagradil

ga je car z denarji, če ga je pa medved umoril, izplačali so denar njegovim sorodnikom, in car ga je zapisal v sinodik, da se bodo zanj brale maske, kakor za druge žrtve njegovega razveseljevanja.

Kmalu sta prišla iz dvorca dva stolnika (nadzornika carske mize), in rekla sta Serebrjanemu, da ga je car videl iz okna in boče vedeti kdo je? Ko sta sporočila carju njegovo ime, vrnila sta se in rekla, da je car ukazal povprašati ga, kako se mu godi, ter povabiti ga danes k dvornemu obedu.

Ta milost ni posebno razveselila Serebrjanega. Ivan morda še ni vedel za njegov spor z opričniki v Medvedovki. Morebiti je pa samo (to se je zgodilo večkrat) skrival nekaj časa svoj srd pod krinko milosti, da z nepričakovano obsodbo sredi pirovanja in veselja še bolj prestraši krivca. Naj bode kakor koli, Serebrjani se je pripravil na vse, ter priporočil se je s pobožno molitvijo Bogu.

Ta dan bil je izjema v Aleksandrovoj slobodi. Car se je pripravljaj na romanje v Suzdal, objavil je zjutraj, da bode obedoval skupaj s svojimi brati, ter ukazal je povabiti razen teh treh sto opričnikov, ki so bili njegovi vsakdanji tovariši, še štiri sto drugih, tako, da je bilo sedem sto povabljenih.

(Dalje prih.)

truda. Tako veselje, doživelo je mesto Črnomelj 26. dan svečana 1884, to je na pustni dan. Črnomeljci, trudni že predolga čakanja so si brez vsakega višjega dovoljenja naredili železnico in še celo po sredi mesta ter se na pustni dan vozili po taisti: hlapec je kurjen s cunjami pihal dim, ter vozil se po mehkih Črnomeljskih progah. Vagonov je bilo obilno, pa še več potnikov, muzika je svirala, blagajnice so bile odprte — in tako je otvorjena tolikokrat že obljudjena „prva dolenska železnica“ šte. 51.“

Domače stvari.

— (Volitve v kranjsko trgovinsko in obrtniško zbornico) vrše se danes v rotovski dvorani. V obrtniškem oddelku nemškutarji ne volijo. Volilcev je v obrtniškem oddelku vpisanih 4648, in bilo je oddanih za narodne kandidate J. N. Horak in Miha Pakič, do 1800 glasov, toda škrutini bode še le zvečer ali jutri dovršen. V trgovinskem oddelku vpisanih je 349 volilcev. Nadpolovična večina je tedaj 175, katero so narodni kandidati gg. Alfred Ledenik, Josip Lozar, Janez Knez, Fran Kolman in Vaso Petričič že dopoldne imeli, kajti oddanih je bilo za iste po 183 glasov, tedaj so izvoljeni. Nemškutarski kandidati v tem oddelku dobili so le po 53 glasov. Brez biračev pač ne gre! V oddelku za veliko obrtnijo in za rudarstvo izvoljeni bodo nemškutarski kandidati. Narodna stranka bode imela v zbornici veliko večino.

— (Imenovanja.) Davkarski pristav gosp. Anton Kuralt imenovan je davkarskim kontrolorjem, g. Ivan Mušič definitivnim, g. Makso Lilleg začasnim davkarskim pristavom.

— (Profesor Louis Léger) izdal je pod naslovom „La Save, le Danube et le Balkan“ knjigo, v katerej opisuje svoje zadnje potovanje po jugoslovanskih deželah. O tej knjigi, ki je prišla pri E. Plon-u v Parizu na svetlo, bomo še obširneje poročali, ker je osobito za nas Slovence važna.

— (Slovenska predstava) bila je zopet v 24. dan t. m. v Celji v Košerjevem salonu. Predstavljala se je v drugi „Županova Micika“ z najboljšim uspehom.

— (Himen.) V 18. dan t. m. poročil se je v Celji gosp. dr. Josip Vrečko z gospico Rozo Kapusovo, hčerko znanega domoljuba gosp. Fr. Kapusa.

— (Za spomenik dra. Jan. Bleiweis-Trsteniškega) nabranih je 1731 gld. 79 kr.

— (Občni zbor čebelarkega društva za Kranjko) bo v nedeljo dne 2. marca popoldne ob 3. uri v Lescah, v gostilni „pri Krištofu.“ Na tem zboru govoril bode gospod A. Zupan kaplan z Bleda, „o koristi čebelarstva s premičnimi satniki.“ Priporoča se, da se članovi in prijatelji tega društva v obilnem številu zberó na tem shodu.

— („Zlata Praha.“) Tega izvrstnega tednika došli sta nam 7. in 8. številka, ki sti glede vsebine in izvirnih prelepih ilustracij vsega priznanja vredni ter sti nam povod zopet toplo priporočati ta ilustrovani list, ki je posebno vrlo uredovan in ima vse sposobnosti izpodriniti jednako nemško blago.

— (150 živinskih kupcev) bilo je baje v 25. dan t. m. na sejmu v Slovenski Bistrici in to samo iz Maribora in okolice. Skoro neverjetno.

— (Mariborska posojilnica) imela je v tekočem mesecu 20471 gld. dohodkov, 20182 gld. 25 kr. izdatkov.

— (V bitki mej Trinkitatom in Tokarjem) v 4. dan t. m. poginile se po poročilu „Triester Zeitung“ naslednje osebe iz Kranjske in Primorske: Cavaliere iz Trsta rezervni častnik, Križič iz Istre, Ivančič iz Trsta; Smrekar iz Postojne (morda Mihael Smrekar s Tolminskega, ki je kot korporal služil pri 11 kompaniji 22 pešpolka) Perisaly in Patriano iz Trsta, Potokar iz Ljubljane.

— (Ptujška posojilnica) razpošilja naslednje naznani: Podpisani so ustanovili tukaj v Ptuj na podlagi postav od 9. aprila 1873 in 27. grudna 1880 „hranilno in posojilno društvo“ kot zadrugo z neomejenim poroštvo, katera je že začela svoje delovanje. Najpoglavnejši namen tega društva je, dajati svojim udom na kratek čas posojila po kolikor mogoče nizki ceni in sicer v prvi visti na osobni credit (up) in le izjemno proti nepremakljivi in premakljivi zastavi. Sredstva, da se dajejo ta posojila, se dosežejo s tem, da uložijo zadružniki zadružne deleže in sicer ali po 10 goldinarjev kot opravilne deleže, ali po 100 goldinarjev

kot glavne deleže, potem da se sprejmejo uklope na hranilnične knjige, katere sme uložiti vsaki, ali je ud ali ne, in tretjič s tem, da se ustanovi zadružni fond (rezervni fond,) kateremu se morajo odkazati vsled pravil vsako leto del čistega dobička in vstopnine novih zadružnikov. Visokost tega doneska določuje občni zbor. Vodstvo zadruge oskrbuje ravnateljstvo, katero obstoji iz ravnatelja in petih odbornikov. Nad ravnateljstvom zaradi njegovega delovanja čuva vedno nadzorništvo. Da pa zamore naše društvo dovršiti svoj najpoglavnejši namen, namreč, da pripravi svojim udom prav vredna posojila, je pred vsem potrebno, da se naredijo na jedni strani mnoge hranilnične uloge in da se na drugi strani udeleži mnogo posameznih in skupnih oseb z zadružnimi deleži pri društvu. Za čas se bodo obrestovale pri našem zavodu uloge s 5% in se določi merilo obresti za posojila s 6%; obrestovanje bukvic zadružnih deležev pa je odvisno od tega, kakeršni se doseže h koncu vsakega leta opravilni čisti dobiček, vendar se sme upati, da te obresti ne bodo manjše, kakor one od hranilničnih ulog. Društvena uradnica je tukaj v Ptuj v „Narodnem domu.“ in se bo tam uradovalo vsaki ponedeljek in četrtek od 9 do 12 ure dopoldne.

— (Dunajske ubožne loterije) žrebaje bilo je pustni torek po noči. Štev. 60.217 dobi 1000 cekinov, št. 196.124 in št. 84.411 po 200 cekinov, št. 87.160 in 299.471 po 100 cekinov, št. 83.263 srebrn service za čaj.

— (Popravek.) V včerajšnji številko urinilo se je več neljubih pomot. Tako n. pr. naj se v drugem članku čita namesto Aauhope „Stanhope.“ V zadnjem odstavku pa treba po besedah: tako živahna s Kivo in Boharo“ vmes potisniti izpuščene besede: „Merv je razkrižje vseh cest, ki drže v Kivo, Boharo, v Čarč in Narasini itd.“

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Berolin 28. februvarja. Cesar podelil je velikemu knezu Mihaelu verižico k redu črnega orla. Pri gala-diner-ju napravil je cesar napitnico v francoskem jeziku, izjavljajoč, da je globoko ginjen po laskavem spominu carja in da želi, naj bi bili veliki knez in častniki deputacije pri carji tolmači njegovih hvaležnih čuvstev. Napiva na zdravje ruskega carja.

Suakim 28. februvarja. Nubijske čete odpošljejo se takoj v Kajiro in Suez nazaj. Ogleduhi opazujejo naprestano jako pozorno angleška gibanja.

Rim 28. februvarja. Sodišče obsodilo je sedem oseb zaradi Oberdankovih demonstracij.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravništvo „Slov. Naroda“.

Tujci:

dne 27. februvarja.

Pri **Slonu**: Kubak z Dunaja. — Keršič iz Jesenic. — Murnik iz Kamnika.

Pri **Mallet**: Bonomme z Dunaja. — Vitez pl. Gutmannsthal iz Trsta.

Pri **južnem kolodvoru**: Hof z Dunaja. — Walter iz Gradca.

Umrlji so v Ljubljani:

20. februvarja: Liza Szantner, červlarjeva hči, 5 ur, Dunajska cesta št. 7, za oslabljenjem. — Ana Heran, paznikova hči, 14 dni, Ulice na grad št. 13, za krčem v željuti. — Janez baron Grimšič, umirovljeni c. kr. deželnega predsedstva svetnik, 87 let, Vegove ulice št. 6, za otrpnenjem možganov.

21. februvarja: Josip Milone, železniški uradnik, 25 let, Gradaške ulice št. 22, za plućno tuberkulozo. — Franca Knava, štabnega vodja hči, 11 ur, Gradaške ulice št. 22, za oslabljenjem. — Marijana Keber, delavka, 31 let, Žitni trg št. 1, za jetiko.

22. februvarja: Antonija Piringer, uradnikova vdova, 72 let, Dolge ulice št. 3, za akutnim plućnim edemom.

23. februvarja: Anton Zajc, delavec, zdaj prisiljenec, 50 let, Poljanski nasip št. 50, za kronično plućno tuberkulozo.

25. februvarja: Jožefa Novak, gostija, 77 let, Dunajska cesta št. 7, za oslabljenjem.

26. februvarja: Neža Juvančič, bivša kuharica, 64 let, Sv. Florijana ulice št. 29, za otrpnenjem pluć. — Janez Hafner, umirovljeni duhovnik, 82 let, Marije Terezije cesta, za oslabljenjem močij. — Ana Vode, delavčeva hči, 4½ leta, Strmi pot št. 6, za davico.

27. februvarja: Meta Škrjanc, posestnica, 79 let, Dunajska cesta št. 15, za mrtvoudom.

V deželnej bolnici:

20. februvarja: Janez Novak, dninar, 63 let, za prsno vodenico.

21. februvarja: Anton Gale, dninar, 36 let, za gnojjenjem. — Ferdinand Leib, dninar, 59 let, za prsno vodenico. — Marija Kovač, gostija, 70 let, za starostjo.

22. februvarja: Marija Ropret, kajzarca, 70 let, za starostjo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
27. febr.	7. zjutraj	732.57 mm.	— 1.6°C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	732.05 mm.	+ 7.1°C	sl. szh.	d. jas.	
	9. zvečer	734.23 mm.	+ 0.6°C	sl. vzh.	obl.	snega.

Srednja temperatura + 2.0°, za 1.7° nad normalom.

Dunajska borza

dne 28. februvarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld. 65 kr.
Srebrna renta	80 „ 65 „
Zlata renta	101 „ 20 „
5% marena renta	95 „ 30 „
Akcije narodne banke	843 „ — „
Kreditne skicije	305 „ 90 „
London	121 „ 45 „
S. ciro	— „ — „
Napol.	60½ „ — „
C. r. r. cekini	71 „ — „
Slovske marke	9 „ — „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 123 „ 25 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 171 „ — „
4% avstr. zlata renta davku prost	101 „ 50 „
Ogrska zlata renta 5%	121 „ 80 „
„ „ „ 4%	50 „ 30 „
„ „ „ 3%	87 „ 90 „
5% stajerske zemljišč. od. oz. oblig.	104 „ — „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 117 „ — „
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	120 „ 60 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	106 „ 30 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 „ 20 „
Kreditne srečke	100 gld. 173 „ 75 „
Rudolfove srečke	10 „ 20 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 114 „ 75 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	233 „ 25 „

Ženitvena ponudba.

Mlad, 27letni mož, čedne in prijetne postave, iz poštene slovenske hiše, imajoč 900 gld. letne stalne plače, želi se seznaniti s pridno, pošteno, zalo Slovenko, najraje Ljubljanko, od 24—26 let staro, ki ima tudi nekoliko gotovine. Resne ponudbe s fotografijo pod šifro **G. N. M.** vsprejema upravništvo „Slovenskega Naroda“. (124—2)

Izumil!!!

Po neutrudljivih študijah se je **dru. pl. Bendenu** posrečilo napraviti

pomado za lase,

o katerej se po vsej pravici trditi sme, da **zadostuje svojemu namenu**. Po tej pomadi v kratkem času zrastejo gosti lasje in brada, ter je tudi dober pripomoček proti izpadanju las. **Izumitelj jamči za gotov uspeh.**

Cena lončku 2 gld.

Pristna se dobiva proti predpošiljavi zneska pri izumitelji samem, **dru. pl. Bendenu**, Prag, Salmgasse 7. (56—12)

Obleka na obroke!!

DUNAJ.

(98—6)

Mariahilferstrasse 25.

Obleka za gospode.	Obleka za dame.
Ogrtači,	Pomladanska obleka,
spomladanska obleka,	dežni plašči,
salonska obleka itd.	ženska ogrinjala itd.

Modno, realno, ceno

prodaja tudi v provinci na mesečne obroke že dolgo let obstoječa in sloveča prodajalnica narejene moške in ženske obleke

M. WOLF, DUNAJ,

VI, Mariahilferstrasse 25.

Natančneje vsakemu naročevalcu pismo.